

vůbec zřetel. Na tomto závěru, zakládajícím se na přesném ustanovení zákona, nemůže změnití ničeho ani to, že soud prvé stolice učinil již po rozvrhovém roku na finanční prokuraturu dožádání o dodatečné předložení dokladů nutných k posouzení přihlášené pohledávky. K tomu připomenouti dlužno, že ani výkazy nedoplatků ze dne 17. října 1924 a ze dne 6. února 1925 nejsou tak dalece určité, by z nich bylo patrné, že dávka z majetku týká se skutečně jen prodávané nemovitosti. Soudu exekučnímu nelze ukládati povinnost, by sám vyhledával doklady o tom, že přihlášená pohledávka jest co do jsoucnosti a rozsahu správnou (§ 6 popl. zák.). Trhové smlouvy v roce 1912 a 1913 uzavřené, na něž stěžovatelka poukazuje, nedávaly naprosto možnosti přezkoumati správnost dávky z majetku, vyměřované na zcela jiném základě po rozumu Šu 12 zák. o dávce z majetku. Soud prvé stolice rozhodl tudíž zcela správně, když, opíraje se o ustanovení §§ 210 a 214 ex. ř., k pohledávce této nepřihlížel.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Co se týče dávky z majetku jest mylným názor rekurentčin, že si exekuční, pokud se týče rekursní soud mohl sám čistou hodnotu prodané nemovitosti ke dni 1. března 1919 zjistiti a podle toho přihlášenou dávku z majetku v mezích Šu 62 zákona o dávce z majetku ze dne 8. dubna 1920 čís. 309 sb. z. a n., to jest do 30% zjištěné čisté hodnoty v přednostním pořadí z nejvyššího podání přiřknouti. Provésti ukládací řízení ohledně dávky z majetku, oceniti za tím účelem majetek a zjistiti jeho čistou hodnotu jsou povolány orgány finanční správy (§§ 34, 38 čís. 6 a 39 zákona o dávce z majetku) a nikoli soudy (§ 6 popl. zák.). Proto bylo na berní správě, pokud se týče finanční prokuratury (§ 210 ex. ř.), by buď přihlašující dávku z majetku nebo při rozvrhovém roku předložily doklady, z nichž by šlo na jevo, že se jedná o dávku z majetku, vypadající na prodanou nemovitost a kolik činí čistá hodnota této nemovitosti zjištěná ke dni 1. března 1919, by měl soud podklad pro to, že přihlášená dávka z majetku 30% zjištěné čisté hodnoty nemovitosti nepřevyšuje a že jí tedy požadované přednostní pořadí přísluší. I když se vezme za to, že z přihlášky, pokud se týče z přiloženého k ní výkazu nedoplatků vyplývá, že se přihlášená dávka z majetku týká prodané nemovitosti, nebylo v přihlášce vyhověno požadavku ohledně předložení dokladu o zjištěné čisté hodnotě nemovitosti. Tento doklad předložen nebyl. Vzhledem k tomu (§§ 210 a 214 ex. ř.) nebylo lze ani dávku z majetku z nejvyššího podání přikázati a vytýká rekurentka její nepřičení neprávem.

Čís. 5530.

I při exekuci podle Šu 349 ex. ř. může odklad exekuce ohroziti uspokojení vymáhající strany; byl-li povolen na základě žaloby podle Šu 36 čís. 3 ex. ř., lze uložit žalobci jistotu podle Šu 44, druhý odstavec ex. ř. Pro výši jistoty rozhoduje interese, nastupující na místě plnění

(§ 368 ex. ř.), k němuž patří i zisk, který může povolením odkladu v budoucnosti žalované straně ujíti.

Nezáleží na tom, může-li žalobce jistotu složit, může-li nalézt náhradu za místnosti, jež má vykliditi, jaké nároky mu vzejdou, zvítězí-li ve sporu (podle §u 36 čís. 3 ex. ř.) a zda jest žalobní nárok hmotněprávně odůvodněn.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1925, R I 1006/25.)

K žalobě podle §u 36 čís. 3 ex. ř. povolil soud první stolice odklad exekuce vyklizením. Rekursní soud vyhověl rekursu žalovaného (vymáhajícího věřitele) potud, že uložil navrhopateli (dlužníku) dle §u 44, druhý odstavec, ex. ř. jistotu 40.000 Kč.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu ani té ani oné strany.

D ů v o d y:

Jde o to, zda rekursní soud, povoliv odklad exekuce vyklizením na základě žaloby podle §u 36 čís. 3 ex. ř., právem uložil žalující straně jistotu dle §u 44 druhý odstavec ex. ř. a zda výše 40.000 Kč jest přiměřena. I. K stížnosti strany žalující: Žalující strana míní, že předpisu §u 44 druhý odstavec ex. ř. nelze tu použít, ježto jde o zcela zvláštní druh exekuce. Avšak předpis tento není omezen na určité druhy exekuce; i při exekucích vynucením nějakého jednání, tedy i při exekuci dle §u 349 ex. ř., může odklad exekuce ohroziti uspokojení žalované strany, neboť již ta okolnost, že po dobu odkladu nebude moci žalovaná strana s místnostmi, jež je vykliditi, nakládati podle své potřeby (vyvolané zamýšlenou přestavbou), znamená pronikavý zásah do majetkové oblasti žalované strany, a není třeba, by přistoupily k tomu ještě další okolnosti. Při exekucích tohoto druhu rozhoduje pro uložení a výši jistoty pouze interese na místě plnění nastupující (§ 368 ex. ř.), k němuž patří i zisk, který povolením odkladu v budoucnosti žalované straně může ujíti. Majetkové poměry žalující strany nepřicházejí při otázce, zda jest tuto jistotu uložiti, vůbec v úvahu a to ani v tom směru, zda žalující strana dle svých hospodářských poměrů nemůže anebo s tíží může složit jistotu ve výši stanovené. Rovněž nepřichází při této otázce v úvahu okolnost, že žalující strana nemůže nalézt náhradu za vyklizené živnostenské místnosti, čímž by po případě byla ohrožena její existence. Na tyto okolnosti jako samostatný důvod k odkladu exekuce běže zákonodárce zřetel při odkladu dle zákona ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n. Zákonodárce způsobem v tomto zákoně uvedeným přihlíží tedy k bytové nouzi, jinak však nedotýká se v žádném směru předpisů exekučního řádu upravujících odklad exekuce z jiných důvodů, totiž z důvodů v §u 42 ex. ř. uvedených, a tudíž při nich má předpis §u 44 druhý odstavec ex. ř. plnou účinnost. Rekursnímu soudu byl tento zákonný stav jasným, a ničím není odůvodněna výtká žalující strany, že soud rekursní, vyměřuje jistotu ve výši 40.000 Kč, chtěl vlastně znemožniti účel žalobní, takže oklikou vlastně odklad nebyl povolen. Nezávažna

jest dále pro otázku, o niž tuto jde, okolnost, jaké náhradní nároky žalující straně vzejdou, zvítězí-li ve sporu, dále zda nárok žalobní jest hmotněprávně odůvodněn a zda žalované straně za náhradu škody bude ručiti ještě další osoba. Pokud jde o výši jistoty, právem rekursní soud určil její výši dle §u 273 c. ř. s. a 78 ex. ř., ježto jde o budoucí nároky, jichž výši nyní číselně nelze určit. Žalující strana sama v dovolacím rekursu doznává, že jde o rozšíření hotelu o 5 až 10 pokojů a to hotelu, který jest v Praze na Václavském náměstí a žalované straně skvěle jde. Nedotknutelnost místností, jež jest vykliditi, zajisté má značný vliv na provedení přestavby a tím na ztrátu zisku po dobu, o kterou bude přestavba prodloužena. Za těchto okolností shledává dovolací soud vyměřenou jistotu za přiměřenou k onomu zájmu žalované strany, který jest ohrožen povolením odkladu. Není tedy rekurs žalující strany odůvodněn.

II. K rekursu strany žalované: Pro otázku výše jistoty jest nezávažno, zda si žalující strana mohla nalézt náhradní byt či nikoliv. Žalovaná strana v dovolacím rekursu neuvádí nových konkrétních okolností, z nichž by se dalo odůvodniti zvýšení jistoty; zejména správnost tvrzení, že při odkladu exekuce bude trpěti škodu denně aspoň 2000 Kč, není odůvodněna novou okolností, k níž rekursní soud nepřihlížel. Proto nemůže býti rekursu žalované strany vyhověno ani v tom směru, by usnesení obou nižších stolic byla pro vadnost řízení zrušena.

Čís. 5531.

Uzavřen-li smír o výživném pro případ rozvodu manželství od stolu a lože, nemůže se domáhati jeho bezúčinnosti ten z manželů, jenž napotom odepřel souhlas k rozvodu.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1925, Rv I 1377/25.)

Žaloba manželky, již domáhala se na manželi, by byl prohlášen neplatným smír o výživném, uzavřený ve sporu stran o rozvod manželství od stolu a lože (načež měl býti povolen dobrovolný rozvod, pro odpor manželky však povolen nebyl) a by žalovaný byl uznán povinným platiti žalobkyni výživné, byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Právem prohlásil odvolací soud smír za právoplatný. Dovolatelka nemůže se vzhledem k zásadě poctivosti a bezelstnosti dle §u 863 obč. zák. v právním životě platící, odvolávati na to, že sama dosud maří provedení dobrovolného rozvodu. Jak nesporno, odepřela podpis při smířovacím pokusu, následkem čehož nemohlo býti řízení dle §u 103 a 104 obč. zák. provedeno a dobrovolný rozvod od stolu a lože nemohl býti soudem povolen. Jest připustiti, že při ujednávání smíru aspoň žalovaný předpokládal, že k rozvodu dojde v krátké době. Ale tento předpoklad nebyl učiněn smluvní podmínkou v ten rozum, že celé jednání